

کتابی روت

نعومی ات روت

۱-۲ در زمون ادی غل پادبناهی قوم اسرائیل تی حکومت خه نه قُد حکومت قاضیبن مٹوست قُد، سرزمین اسرائیل دچار خُبنک سالی سَت. چارکی از مردُم افراته به نوم الیملک ادی تر بنار بیت لحم زندهگی خه چود، از دَسْت می خُبنک سالی یی از خو وطن تر یی جای بنومی موآب کوچ چود. وی ین نعومی ات وم ثو پُخ محلون ات کلیونبن مس وی قتی قُد. ۳-
۴ در وخت زندهگی تر موآب، الیملک از بین توید ات وی ین نعومی خو ثو پُخ قتی طاقاً ربد. نعومی پخبنن ثو موآبی غاخبن به نومبن عرفه ات روت قتی یبن سور چود. ۵-
سال نرجید محلون ات کلیون مس ماد. ات دسگه ادی نعومی، خو چار ات خو ثو پُخی از دُست ژاد ات طاقاً ربد.
۶-۷ یا یی تصمیم انجوُفد خو ثو زبَراج قتی پس تر خو وطن تیزد، دجأت بندی پدی خُذای پس خو قومرد حاصل فریون ژاُج. ات در جای ادی خه قُدن از مندبن نبتاید، ات وم ثو زبَراج وم قتی خه قُد تر پوندبن ژاد تا تر خاک یهودا فرآپبن،
۸ ات نعومی یی تر خو زبَراج لوُد: «تمه مو قتی ما یدبت! پس تر خو داد چید سبت! خداوند تمرد برکت تید اکوی جناو ادی تمه یبت مُرد ات مو پخنرد خبی خه چود. ۹-
لُطف خداوند قارثیبت فاگه چاربت ات آروم قیبت.» تاُم نعومی وپف با چود ات واُذبن درو نیود ژاد. ۱۰- ات تر نعومیبن لوُد: «ماش خواهین کنام تو قتی تر تو قوم خبز

سأوأم.»^{۱۱} اما نعو می وبقرد لوُد: «ای رزینن بیدی پس گارڈہت. چیزد خواہنہت مو قتی یدہت؟ آیا وُز قارڈہم صاحب ہچگہ پخہن ساؤم ادی تَمرد چار فیہن؟^{۱۲} تر خو چید سہت، وُز دگہ پیر سیخ نہ قارڈہم فاگہ سور کَنم. حتا اگہ دسگہ چیز اِمکون خہ قُذجت اِکتر سائُم سور چورج ات صاحب ثو پُخُم سِخت^{۱۳} آیا تمہ قارڈہت صبر کِنہت تا واڈ غلاً سہن؟ اِکد اَمہڈ مانع از سور تمہ دگہ یہن قتی نسوُدا؟ نی، رزینن، تمہ فامہت اِدی اِکد غیر مُمکن. خداوند مُخالِف مو ات از اِکدی بابتم تَمرد لپ مُتاسِف.»

^{۱۴} واڈہن فاگہ سراواز درو نیود ست ات عرفہ خو خینس با چود ات وم قتی پناہ بخڈای چود ات تر خو داد جای وژاقد. اما روت از وم جدا نہ ست.

^{۱۵} نعو می تر روت لوُد: «رزین چس، تو مجاد فاگہ تر خو قوم ات خو خڈای یہن خہز ست. تو مس وم قتی سہ!»^{۱۶} اما روت تر خو خینس لوُد: «مو مجبور ماکن اِدی تو لاکُم، دجات هر جاہ خہ ساوی تو قتی تہ یدُم ات هر جاہ تہ خہ رسی تو قتی تہ رسُم. تو قوم، مو قوم ات تو خڈای، مو خڈای.^{۱۷} خواہنم جای اِدی تو خہ مری، وُز مس مرُم ات تو پلندی گور سام. خداوند بدترین جزا مو ڈید، اگہ لاکُم چیزی بغير از میداو مو از تو جدا کِنہت.»^{۱۸} دجات نعو می وینت تصمیم روت قَطعی ات هچت نہ بافت وم گرڈہنت تَام سخرہ نہ ست.^{۱۹} تَامہن قُرت تر بیت الحم تاید. وختی تر مہن خہ فریپت فُکت مرُدُم وورف ڈاد ات رِنکپنن از یکدیگر پبشخت: «آیا یم خُبت نعو می نستا؟»^{۲۰} نعو می وبقرد لوُد: «مو نعو می یعنی «خُشحال» ما لوقہت! مو مارہ یعنی «خینس» قیوہت؛

دِجَاتِ خُدَّایِ قَادَرِ مُطَلَقِ مَوْ زِنْدَه‌گیِ خَیْبِسِ چَوْرَجِ. ^{۲۱} وَخْتِ
 یدِی می جایم تَرَکِ خَه چود صاحب فُکِ چِیزُم قَدْ اَمَا
 خُدَاوَنَدِ مَوْ خَالِیِ گَرْدَنِبَنَتِ. چِیزِ جَاتِ مَوْ نَعُومِیِ لَوْقَبَتِ، شِجِ
 دُونْدَرْدِ خُدَاوَنَدِ قَادَرِ مُطَلَقِ خَوْ پِیخِ از مَوْ گَرْدَنِبَنَجِ اَتِ می
 مَوْصِیْبَتِ غُلَّایِیِ مَوْ تِیِ قَوْرَجِ. ^{۲۲} وَخْتِ نَعُومِیِ اَتِ رَوْتِبِنِ از
 مَوْآبِ تَرِ بَیْتِ الحَمِ خَه فَرِیْبَتِ، چَوْشِجِ خَاوِ قَدْ.

روت اَت بوعز

۲ اَتِ نَعُومِیْنَدِ وَمِ چَارِ قَوْمِبَنِبِنِ بایِ قَدْ، بوعز از خُونْدُونِیِ
 الیْمَلِکِ قَدْ. ^۲ اَتِ روتِ مَوْآبِیجِ تَرِ نَعُومِیِ لَوْدِ: «مُردِ اِجازهِ تَه
 تَرِ کِشْتَزَارِبِنِ اَتِ وِیِ کِشْتَزَارِ گَرِگَنُوبِشَه سَامِ نَه سَوْدِ یِگُونِ
 نَفَرِ رَحْمِ کِیْبَسَتِ اَتِ وِیِ تَرِ زِیَا رَابِخِ ثَوْقُم.» نَعُومِیِ لَوْدِ:
 «رِزِیْنِ لَبِ بَشَانَدِ، سَه!» ^۳ تَامِ روتِ تَرِ کِشْتَزَارِ تایدِ اَتِ دَرَوِ
 رَابِخِ ثِیْقَدِ سَتِ. رَوِپَرَوِیِ کِشْتَزَارِ رَابِخِ خَه ثَوْقَدِ بوعزِ یَمَنَدِ
 قَدْ، یو نَعُومِیِ چَارِ قَوْمِ قَدْ. ^۴ وِیِ وَخْتَنَدِ، بوعز از بِنَارِ تَرِ
 کِشْتَزَارِ یَتِ. یو یِیِ خَاوْگَا رِبَنَرْدِ سَلَوْمِ چودِ اَتِ لَوْدِیِ:
 «خُدَاوَنَدِ تَمَه قَتِیِ قِد.» وَاذْبِنِ مِسِ وِیِ جَوَابِ لَوْدِ: «خُدَاوَنَدِ
 تُرْدِ مِسِ بَرِکَتِ ثِیْدِ.» ^۵ تَامِ بوعز از خَوْ سَرِکَارِگَرِیِ پِیْبَنِخْتِ:
 «یِدِ بَرِنِکِ دِیِ رَابِخِ خَه ثَوْقَدِ یِدِ چَایِ؟» ^۶ یو یِیِ لَوْدِ: «یَا اِکَا
 مَوْآبِیِ بَرِنِکِ اِدِیِ نَعُومِیِ قَتِیِ از مَوْآبِ خَه یَتِجِ. ^۷ یَا نُرِ سَحْرِکِیِ
 تَرَوُدِ یَتِ اَتِ از مَوْ یِیِ اِجازه زانِبَتِ تا خَاوْگَا رِبِنِ دَامِ تِیِ
 رَابِخِ ثَوْقَدِ. از سَحْرِکِیِ تا شِچِبِخِ مَصْرُوفِ رَابِخِ ثِیْقَدِ قَدْ اَتِ
 فَقَطِ دَوْسَتِ سَایَه پِیْرِ بِنَاقَدِ.»

^{۸-۹} بوعز تَرِ روتِ خَبَزِ سَتِ اَتِ وَمَرْدِیِ لَوْدِ: «رِزِیْنِ نَعُورِ، تَرِ

دِگه کِشتزار مَاسه، یوَدند مو کِنیخِهن قَتی قِی اَت مو زِمخِپنرد
 خاوگا رِهن تُم تی رابِغ ثوَف. خو کارگر پِرنردُم لوَد اِدی پی تو
 ما رَفین. هر وَختت تَبِنأ دی سَت سه از وِپف کُزه یَند بَنخ
 پَریز.» ^{۱۰} روت خو پیخ زِمأئند تاد اَت وِردی قُلغ چود اَت
 لوَدی: «چیز رَدت اِکدِس لَپ مو فِکَرند؟ چیز رد نِسَبت به یی
 نَفر بېگونه به اِکدی اَندازه مِهر بَوَنت؟» ^{۱۱} بو عز لوَد: «وُز وِئِم
 بعد از خو چار میداو خُوندِکت خو خِیسن ژِیوج اَت
 خِرأنگِبت وِم جأت خو داد اَت نَأن اَت خو وَطَن لَأک چود
 اَت وِم قَتی تَرود یَتچ تا دَر قاتی وِم قَوْم زِندگی کِنی یِدی
 پِرا کِیبت وِپف نه وِز وِنت. ^{۱۲} خُدا وِند، خُذای اِسرائیل تُرد
 بَرکت اَت مُزد تِید. لَأک خُدا وِند، خُذای اِسرائیل خِزَت خُه
 یَتخ تو دَر پِناه خو نِگاه کِیبت.» ^{۱۳} روت دَر جَوَاب وی لوَد:
 «اِپی بادار، تَمند مو قَتی لَپ لُطف اَت مِهر بَوَنی اَت وُز حَتا
 ییو از تو کِنیخِهن تَر حِساب نه یَدُم اَما با وُجود می تو خو
 گَاپِهن قَتی مو تَسلا تَأذی.»

^{۱۴} مَذارندی، بو عز وِم قِیود اَت لوَدی: «یه گَرِذه خه!» روت
 سَت اَت خاوگا رِهن خِزَند ناست اَت بو عز خُرَاک اَت مِپوه
 بَنخِی وِم پِرا رِبود اَت روت خود اَت سِپَر سَت اَت از وِم
 بَأبِن دَوَندِک رِید. ^{۱۵-۱۶} وَختی روت تَر خو کار خُه سَت،
 بو عز خو خاوگا رِپنرد لوَد: «وِم خُش هر جاره خُه قَد لَأکِبت
 رابِغ ثوَفد حَتا قوشچِن وِیِبِپنرد، اَت پی وِم ما رَأفِبت. حَتا
 رابِخِهن اِدی از قوشچِنِ خُه زوِیئد زِمخِرد رِیِبِبت وِپف جَام
 کِیبت.»

^{۱۷} روت وِم مِپت زِمخِرد رابِغ ثوَفد. خیر نیستردی خو
 ثوَفجِن رابِغ چُکت خارِ طاقی چوشچ سَت. ^{۱۸} یا یی خو

چوشچ ات وی مذار بېسډاډج گرځه زابست خو قتی خو
 خېسردی تر بنار یاد. ^{۱۹} نعومی لوډ: «نرت کادرد رابغ ثوڤد؟
 اکوی آدم ایدی تو تی یی رحم څه چوږج خدای ورد برکت
 ښید.» بعد وم خېس از وی چارک ایدی وی زمخېنرد کار څه
 چوږج ڤد، خبر ډاد ات لوډی: «زمخېن صاحب نوم بوغز.»
^{۲۰} نعومی خو زېنرد لوډ: «خداوند ورد برکت ښید! خداوندی
 از مېرخېنېن مس نه رنوشچ ات خو لطفی یی مس از ماش
 درېغ نه چود. یو آدم از ماش قوم ات ڤارښید ماش کسات
 ڤد.» ^{۲۱} روت تر خو خېس لوډ: «یو یی مرد لوډ ایدی تا آخری
 میست ځاو ڤارښیم وی زمخېنرد وی ځاوگارېن دأمتی رابغ
 ثوڤم.» ^{۲۲} نعومی لوډ: «اون رزین، بیدی بوغز کنیځن قتی
 رابغ څه ثوڤی ترد بوغز زمخېن از دِگه جاه بیدی تا دِگه
 جایبند یی چای تو قین ماکېست.» ^{۲۳} روت تا آخر میست
 ښدم ات چوشچ ځاو بوغز کنیځن قتی رابغ ثوڤد ات ایدی
 تی یی خو خېس قتی زندگی چود.

نعومی پلون

^۳ ^۱ یی مېت نعومی، روترد لوډ: «رزین وخت یټچ ایدی ترد
 چار ڤریم تا تو زندگی به ځشی ات ځبی نرجیست. ^۲ تو به یاډ
 ڤد اکو بوغز ت دِگه برنکېن قتی وی کشتزاررد رابغ څه
 ثوڤد، یو از ماش ذات ات نر بناب ته شرم تی چوشچ پاک
 کېست. ^۳ تآم شچ خو زنی بیدی پوښاک پنغ ات عطر خو څه،
 خو تر شرم سه. اما تلاش کن بوغز تو ما وینت، تا خو بنوم
 گرځه خیرت ات ښېفست. ^۴ ات یو دی ښاڤد وی جای ښنون
 کن، ات تآم سه وی لېف پتیر کن ات وی پاښن خېز څه

بِنافِخْ. تَأْمُ تَه يُو تُرْد لُوْؤْد تُو چِيزِ بَايْدُ كِنِي.»^٥ روتى خو
خِيسَرْد لُوْد: «هر چيز مُرْد خَه لُوْؤِي، وُز تَه اِكُوِي تِي كِنِم.»

٦ تَأْمُ تَر شِرْمُ سَتِ اَت، هر چيز وَم خِيسِن وَمَرْد خَه لُوْد اِكُوِي
تِي يِي چود. ٧ بوعزى خود اَت براستى اَت وى دِل خُش سَتِ
خو تويد، چوشچ وِيبِن پَلِنْدِي بِنَافِد. تَأْمُ يَأ آسْتَه آسْتَه يَتِ
اَت، وى لَهْفِي از وى پاڏهن تِي سَبِنْتِ خو بِنَافِد. ٨ اَت بَرَا بَر
بِنَابَرْد يُو چَارِكِ سَرَا سِيْمَه سَتِ يِي بَرِنِكِ وى پاڏهن خَبَزَنْدِ
بِنِيفِخِن. ٩ اَت لُوْدِي: «تُتِ چَاي؟» يَأ يِي لُوْد: «وُزْمُ تُو كِنِيفِخِ،
روت، تَأْمُ خُو دُوْمَانِ خُو كِنِيفِخِ تِي ڏَه دِجَاتِ تُتِ مَأَشِ
كَسَات.» ١٠ يُو يِي لُوْد: «اِي رِزِينِ خُداوَنْدِ تُرْدِ بَرَكْتِ ڏِيْد! هر
چيزَتِ نُرِ خَه چود خو مَحَبَّتِ از پِراكي بېبَسْدِي چود. تو
قَارْڏِي يِي اِدِي يِي جَوُونِ، بَايِ يَا نَادَارِ، دَأْمَتِي تِييِ اَمَا دِي
كَارَتِ نَه چود. ١١ اِي رِزِينِ شِچِ، بِنَاجِ مَأ ڏِيْر! هر چيز مُرْد خَه
لُوْؤِي تُرْد تَه كِنِم، دِجَاتِ فُكْتِ مَو قَوْمِ مِي بِنَارِ تُو نَهِكِ
وِزَوْنِبِن. ١٢ اَت شِچِ رَاسْتِ اِدِي وُزْمُ كَسَاتِ اَمَا كَسَاتِ دِگَه از
مَو پِرَادِي تُرْد يَسْت. ١٣ نُرِ بِنَابِ يُوْدَنْدِ رِسِ اَت از وى
سَحْرَوْنِي اگَه حَقِ كَسَاتِ تَه تُرْد اَدَا خَه كِبِنْتِ، خُبِ، اَت اگَه
خَاهِبِنِ نَه كِبِنْتِ اِدِي حَقِ نِگَابُونِي تُرْد اَدَا كِبِنْتِ، پَسِ قَسَمِ بَه
حَيَاتِ خُداوَنْدِ اِدِي وُز تَه تُرْد وى اَدَايِمِ، شِچِ تَا سَحْرَكِي يِبِخِ
بِنَافِخ.»

١٤ تَأْمُ تَا سَحْرَكِيْبِخِ وى پاڏهن خَبَزَنْدِ بِنَافِد، پِرا از رُخِ ڏِيْدِ اِدِي
پِچَايْتِ از هَمْدِگَرِ فَرَقِ مَأ كِبِنْتِ، اَنْدَايِدِ، اَت بوعز لُوْد: «اَمَا
پِچَايِ مَأ فَأْمَتِ يِمِ بَرِنِكِ تَر شِرْمُ يَتِچ.»^{١٥} بوعز تَر روت لُوْد:
«قَه خُو تِيْتِ اَنجَه.» يَأ يِي اَنجَوُؤْدِ اَت يُو يِي خَارِ طَاقِي
چوشچِ اَرِ وَم تِيْتِ چود اَت وَم سِيْفِدِ تِي يِي رِبُوْدِ خُو يَأ تَر

چید تاید. ^{۱۶} ات تر خو خینس خبز فریبت، یا یی از وم لود:
 «اې رزین، تو تی چیز نبرجید؟» تأم هر چیز یو چارک ومرد
 خه چود، لودی. ^{۱۷} ات لودی: «می خار طاقی چوشچ مُرد
 داک چود ات لودی ادی تر خو خینس خبز خالی دُست
 مأسه.» ^{۱۸} وم خینس نعومی لود: «اې رزین آروم نت تا
 وزونی یدی یم کار ته خرانگ سوُد، دِجات ادی تا ته یو
 چارک نُر می کار خلاص نه کِبت آروم ته نه نیئت.»

بوعز ته روت قتی سور کِبت

^۱ ۴ ات بوعز پی درقازه بنار ادی جای جام ستاو مردم بنار
 خه فد پدم سُت خو نوست. تأم یو چارک قوم الیملک،
 نعومی چار، قریب دی فد. بوعز وی قیود ات لودی: «اې
 فراد ترود یه! خاهبئم خوند کلیمه تو قتی اختلاثم.» یو یت
 ات بوعز خبزند نوست. ^۲ بوعز دِیس نفر از موی سفدپن بنار
 تلاپت تا شاهد قیبن. ^۳ بوعز تر خو قوم لود: «تو وزونی یدی
 نعومی از سرزمین موآب یتچ. وم دل ماش فراد الیملک
 جایداد پرتید. ^۴ چرتُم ژاد بیدی یدی در می باری تو قتی
 اختلاّت کِنم اگه تو خوش خه فد، مېف فک خبزند وی خریت
 کن. اگه وی خریت گار خه قیپی اکشچت لو. در غیر می ته
 وُز خُبت وی خریتُم. اما تُت مُرد پبئس ات بعد از تو حق مُند
 ادی وی مُلک خریتُم.» یو چارک جواب ژاد: «لپ خُب، وُز
 ته وی خریتُم.» ^۵ بوعز لود: «یی مېت ادی زمین از نعومی
 خریت خه کنی، از روت موآبی ببوه مس آنچه، تا مورجن
 نوم وی میرانند دخیل سوُد.» ^۶ یو چارک لود: «دِسگه خه فد
 وُز ته از حق خریت زمین تبر سام، دِجات ادی اولاد روت

^۷وی زَمُون رَسْم اَت رَوَاج دِسْگَه قُد اِدی هر تَأْم جَای خَرِیت
 څه چود یا معامله یی څه چود خو بوتېنی از خو پاژند وېژد
 اَت وېف وی خَرِیت گَارَرْدی دَاک چود اَت اِکدی تی یی قَوْم
 اسرائیل معامله سْت. ^۸وختی یو چارکی بو عَزْرَد څه لَوْد: «تو
 خَرِیت کِن.» تَأْم خو بوت وېژد اَت بو عَزْرَدی دَاک چود.

^۹بو عَز وی جَای موی سَفېدبَنَرْد اَت مَرْدُم اِدی یَمَنْدېن
 وِرِیْفَخِن څه قُد لَوْدی: «تَمه شَاهِد فِیْبِت وُزْم نُر فُکَت مُلْکِیْت
 الیملک، کلیون اَت محلون از نعومی زابست. ^{۱۰}روت موآبی،
 بپوه یرنک محلون ته اَنجَام تا یَا اَوْلَاد فِیْرْت اِدی وارث وَم
 مورچن چار سوْد. اَت دِجَات وی نوْم دَر خُونْدُون وی جَای
 زنده مېنت. نُرِیْت تَمه فُکَت شَاهِد.» ^{۱۱}فُکَت موی سَفېدبِن
 اَت مَرْدُمېنن یَمَنْد څه قُد لَوْدېن: «مَأْشَأْم می داد اَت معامله
 ره شَاهِد. اَت خُداوَنْد مَم یرنک تر تو خُونْدُون څه فُورج
 راحیل اَت، لیه دَسْتور اِدی، یعقوبَرْدېن اَوْلَاد اَر قُود اَت تو تر
 اِفراته کُومِیَاب سَأو، اَت تَر بَیْت الحَم نوْمْدَار فِیی. ^{۱۲}اَوْلَادېن
 اِدی خُداوَنْد ته مَم یرنک قَتی تُرْد بَسْخِیْس څه کِیْسْت، تو
 خُونْدُون، خُونْدُون فَارَص مِغُونْد اِدی تَامَار یهودَرْد څه قُود.»

روت ته زریات دار سوْد

^{۱۳}بو عَز روت اَنجُوْقْد اَت یَا وی یرن سَت، اَت وَم قَتی گَد سَت
 اَت خُداوَنْد وَم دوجُون چود اِدی پُخ قُود. ^{۱۴}اَت یرنکېنی بِنَأْر
 بَیْت الحَمېن نعومی ره لَوْد: «خُداوَنْدَرْد شُکْرَت اِدی تو یی بې
 نِگهْبُون نه لَأک چود اَت وی نوْم ته دَر اِسْراییِل بَلَنْد سوْد.
^{۱۵}اَت یو تو جوْن تازه چید جَات اَت پَرورِیْس عُمَر پیره یی تو

قُد، دِجَات اِدی تو زَبَرِ تو خه ژيوج اَت تُرد از ووځد پُڅ بیدی
خه، وی یی قوِرج.» ^{۱۶} تَامِ نَعومی وی غِذًا خو پِی بَت زابست
اَت وی دایه سَت. ^{۱۷} اَت وَمِ همسایا پِرِنکېنېن، وی نوْمِ څاد اَت
لوډېن: «نَعومی ره پُڅ څاڅج سَت.» اَت وی نوْمېن عبید څاد
اَت یو یسی داد سَت اَت یسی داود داد سَت.

^{۱۸} یَمِ پیدایین فارس: فارس حصرن داد قُد؛ ^{۱۹} اَت

حصرن، رام داد قُد؛ اَت رام، عمیناداب داد قُد؛ ^{۲۰} اَت

عمیناداب نَحشون داد قُد؛ اَت نَحشون سلمون داد قُد؛ ^{۲۱} اَت

سلمون بوغز داد قُد؛ اَت بوغز عبید داد قُد؛ ^{۲۲} اَت عوید یسی

داد قُد؛ اَت یسی داود داد قُد.